

Nit en cinc actes i un epíleg

Assumir part de l'herència de Shakespeare i engrandir-ne la projecció sense macular-la no és un repte senzill d'aconseguir: el que va deixar escrit el de Stratford-upon-Avon és una pedra de toc per a tothom que l'ha succeït després que encimbellés les seves obres en la torre que van aixecar els clàssics de la literatura en el seu moment. Per això, l'arrencada de la lectura d'*El retorn de Macbeth* que signa el balaguerí Francesc Puigpelat provoca, fins i tot des de la més asèptica de les avaluacions prèvies, una aixecada de cella tan expectant com innecessària: el balaguerí se'n surt amb eficàcia i elegància.

La novel·la –tot i que es fa difícil encasellar-la en aquest gènere sense sentir les martellades que calen per fer-ho– reprèn el drama de *Macbeth*, el rei d'Escòcia a qui Shakespeare va fer experimentar el turment dels remordiments, quan el seu fill ja és un home vell.

La necessitat que tenen tant el protagonista com l'autor de posar un final definitiu a la història que va crear el dramaturg anglès du el descendent del monarca assassinat a reunir-se amb una antiga coneixença per treure a la llum tots els detalls de la història del seu pare,

que és a la vegada la seva pròpia història, la de bona part d'aquells que va tractar i, per extensió, la del país –entès en el més ampli dels sentits possibles– que els va acollir.

Coherent amb l'esperit de l'obra original de Shakespeare, Francesc Puigpelat adopta un format teatral a l'hora de posar en joc

unes criatures que fa seves sense reserves: els fets es presenten al lector aplegats en cinc actes i un epíleg i tota l'acció –fonamentalment verbal– té lloc en una única cambra de què el lector només en surt quan algun dels personatges parla d'altres llocs viscuts en altres moments.

tivament i indiscutible, situa qui la llegeix en una teranyina indefugible de què no vol escapar: són humans, els personatges que Puigpelat situa en l'escenari novel·lat, tan humans com aquells que hi entren en contacte. Per això fa tantes ganes de saber com acaba, ara sí, tot plegat. *

Si la forma d'*El retorn de Macbeth* és gairebé tan previsible com fàcil de resoldre, el fons demana cura, atenció, seny i sensibilitat a l'hora de retre un homenatge d'alçada al mestre inspirador.

Decidit a embolicar amb ganes la troca que després descabdellà, Puigpelat presenta els personatges des d'una calma fictícia: si bé el seu capteniment al llarg de la nit de conversa de què es fa la crònica es manté en el camp d'una passivitat que s'esvaeix en ocasions comptables, la intensitat dels seus missatges no pot menysar la mateixa anotació.

De mica en mica, l'autor treu a la llum tot allò que defineix i, a la vegada, de manera substancial i, per tant, indestruïble, tortura les persones i les seves ànimes. Els temes clàssics hi són de ple dret: la recerca de la identitat pròpia, l'amor, la mort, l'amistat, la traïció, el desig, el càlcul desprietat, la volubilitat, la casualitat i la causalitat, l'esperança, l'odi...

De mica en mica, trenant amb cura i un molt bon domini del ritme narratiu els relats dels personatges, *El retorn de Macbeth* avança, retrocedeix, fa tombs, s'atura, reprèn la marxa i, definitivament i indiscutible, situa qui la llegeix en una teranyina indefugible de què no vol escapar: són humans, els personatges que Puigpelat situa en l'escenari novel·lat, tan humans com aquells que hi entren en contacte. Per això fa tantes ganes de saber com acaba, ara sí, tot plegat. *

Francesc Puigpelat
ha fet una mena de continuació de l'obra de Shakespeare
EZEQUIEL CASTELLANO

EL RETORN DE MACBETH
Francesc Puigpelat
Premi Ciutat d'Alzira
Editorial: Bromera (Alzira, 2013)
Pàgines: 340
Preu: 19 euros

Consolidació de Cervera i debut de la Mireia

Jordi Cervera (Reus, 1959) és autor de poesia, narrativa, novel·la i un bloc aïri actiu i premiat. Pel que fa a la literatura infantil i juvenil, el 2009 va guanyar el prestigiós premi Edebé amb *La mort a sis vint-i-cinc*. Ara ens ofereix una aventura per a un públic més jove que aquell primer thriller protagonitzat pel sergent Joan Pons i que va tenir continuïtat a *La mort a 210*.

A *La pilota Japler*, Cervera ens mostra a través de la veu de l'Abril la difícil relació amb el seu germà gran (Biel), que sempre li fa la guitza, abans que marxin de vacances a un poble de costa amb l'afegit de l'Emma, una amiga seva enamorada del germà. Allà coneixen nens i nenes (Casiu, Jethro, Gino, Alberta, Rosa, Rosita, Emili, Felip i Fabien)

de diferents nacionalitats amb els quals formaran un equip de futbol. Es colen en una mansió en teoria buida i assistim a com la van recorrent, capítol a capítol, sumant pistes al cas del porter de futbol, Ian Japler, que es va fer famós (i ric, prou per construir la mansió) perquè ningú li feia gols... Cervera mostra que guanyar a qualsevol preu no sempre és vàlid i, un cop més recolzat en el món de l'esport, dóna una lliçó de *fair-play*.

Però no content amb això, també ens presenta una segona novetat, en aquest cas per a pri-

LES VOCALS DESAPAREGUDES

Jordi Cervera

Il·lustracions:

Mireia Cervera

Editorial: Thule

(Barcelona, 2013)

Pàgines: 32

Preu: 11 euros

LA PILOTA JAPLER

Jordi Cervera

Il·lustracions:

Francesc Rovira

Editorial: Edebé

(Barcelona, 2013)

Pàgines: 264

Preu: 8,60 euros

mers lectors. A *Les vocals desaparegudes*, Cervera ens ofereix una història entranyable en què un drac que no sap escriure esborra cada nit les vocals que escriu la Raquel. La presentació del petit àlbum està molt cuidada, perquè es manté el format de quadern amb paper quadriculat i, sobretot, per les il·lustracions que va fer expressament per al llibre la Mireia, filla de Cervera, quan tenia cinc anys i mig. Uns dibuixos propis de l'edat però amb molta personalitat, que provoquen un somriure carregat de tendresa i admiració. *